

[Undervisningsministeren.]

skride efter min opfattelse, var, da kristendomsundervisningskommissionen ikke mente at kunne drage den fulde konsekvens af det, der var dens standpunkt, men måtte anbefale, at i hvert fald børn, der tilhørte et andet trossamfund, blev fritaget for denne kristendomsundervisning. Dette synspunkt blev så fulgt i udkastet også på grund af mange henvendelser, som vi modtog fra andre trossamfund og i ganske særlig grad fra det mosaiske trossamfund.

Derudover har der været, som jeg har nævnt det, en række tilkendegivelser om udkastets problemstilling, og der har nu været lidt flere end dem, som hr. Niels Jørgen Nielsen nævnte. Det har også spillet en rolle, at den svenske regering for menneskerettighedskommissionen i Strasbourg har haft en sag, der nu er endt med forlig, og som vi på grundlag af de beskrivelser, vi havde af sagen dengang, måtte forstå således, at det kunne være vanskeligt at diskriminere på fritagelsesmuligheden. Man kunne tænke sig, enten at der ingen fritagelsesmulighed var, eller at der var det for alle. Om det nu også er konsekvensen af det forlig, der er indgået i Strasbourg mellem den svenske regering og menneskerettighedskommissionen, har jeg ikke tilstrækkelig fyldige oplysninger til helt klart at kunne afgøre på nuværende tidspunkt, men det kan måske spille en rolle for nogen, og derfor kan vi jo gå dybere i dette spørgsmål under udvalgsarbejdet. Men jeg vil gerne sige, at jeg vedrørende hele dette spørgsmål om fritagelsesreglerne skal være overordentlig forhandlingsvillig. Mit primære standpunkt fremgik klart af udkastet, og der har som sagt været særlige begrundelser for at ændre dette udkast til det slutresultat, som vi har set.

Med hensyn til de bemærkninger, der har været fremsat om forældrenes pligt til selv at sørge for børnenes undervisning, vil jeg godt sige ud over det, som logikken og æstetikken skal have, at denne bestemmelse i virkeligheden svarer til fritagelsesbestemmelser i skolelovgivningen i øvrigt, og når hr. Knud Nielsen siger, at det er en opfordring til uærlighed, vil jeg sige, at der ikke er nogen umiddelbar grund til at antage, at de forældre, der beder om at få børnene fritaget for kristendomsundervisningen, skulle

være mere uærlige end folk, der beder om fritagelse for undervisningen på anden vis. Men derudover vil jeg sige, at frigørelsen også omfatter børn af forældre, som er medlemmer af folkekirken, og det er lidt vanskeligt at se, at det ikke er rimeligt, at disse børn også får en kristendomsundervisning. Endelig kan man sige, at de børn, der er i skolen, lærer om andre religioner, og det kan være en lille smule underligt sammenholdt hermed, at de, der skal fritages for undervisningen i det pågældende fag, slet ikke skal have nogen forpligtelse til at tilegne sig noget som helst om kristendommen. Nu vel, disse ting kan vi som sagt se på, og jeg har ikke nær så stærke lidenskaber involveret i den sag, som mange andre synes at have.

Når hr. Niels Jørgen Nielsen mener, at der ikke er en tilstrækkelig parallelitet imellem de regler, der gælder for fritagelse vedrørende kristendomsundervisningen, og de regler, der gælder for seksualoplysningen, kan jeg nu ikke være helt enig. Dér, hvor seksualoplysningen på senere klassetrin gives samlet, findes en fritagelsesmulighed. Det er dér, hvor seksualundervisningen er integreret, at den ikke findes, og kristendomsundervisningen forekommer jo givetvis også integreret i andre fag, i dansk og i historie osv., og dér, hvor den således er integreret, findes heller ingen fritagelsesmulighed, men dér, hvor den gives i selvstændige timer, findes fritagelsesmuligheden efter dette lovforslag, så jeg har lidt svært ved at se, at der ikke skulle være en rimelig parallelitet her.

Jeg vil gerne takke hr. Flemming Jensen for meget venlige bemærkninger om den anvendte fremgangsmåde og for tilkendegivelsen af, at der trods alt var tale om forbedringer fra udkastet og frem til det endelige lovforslag. Men ellers må jeg nok sige, at det mod, den dristighed og den reformiver, som prægede hr. Flemming Jensens skolestyrelseslovforslag, ikke rigtig overlevede behandlingen af uddannelsesstøttelovforslaget, så det her kunne komme frem som den spirende vår igen i forbindelse med folkeskolelovforslaget.

Med hensyn til bemærkningerne om formålsparagraffen, som hr. Brøndlund Nielsen også havde nogle betragtninger om, er det svært for mig at se andet end en påpegnings af, at ordet kundskaber mangler. Det er nu